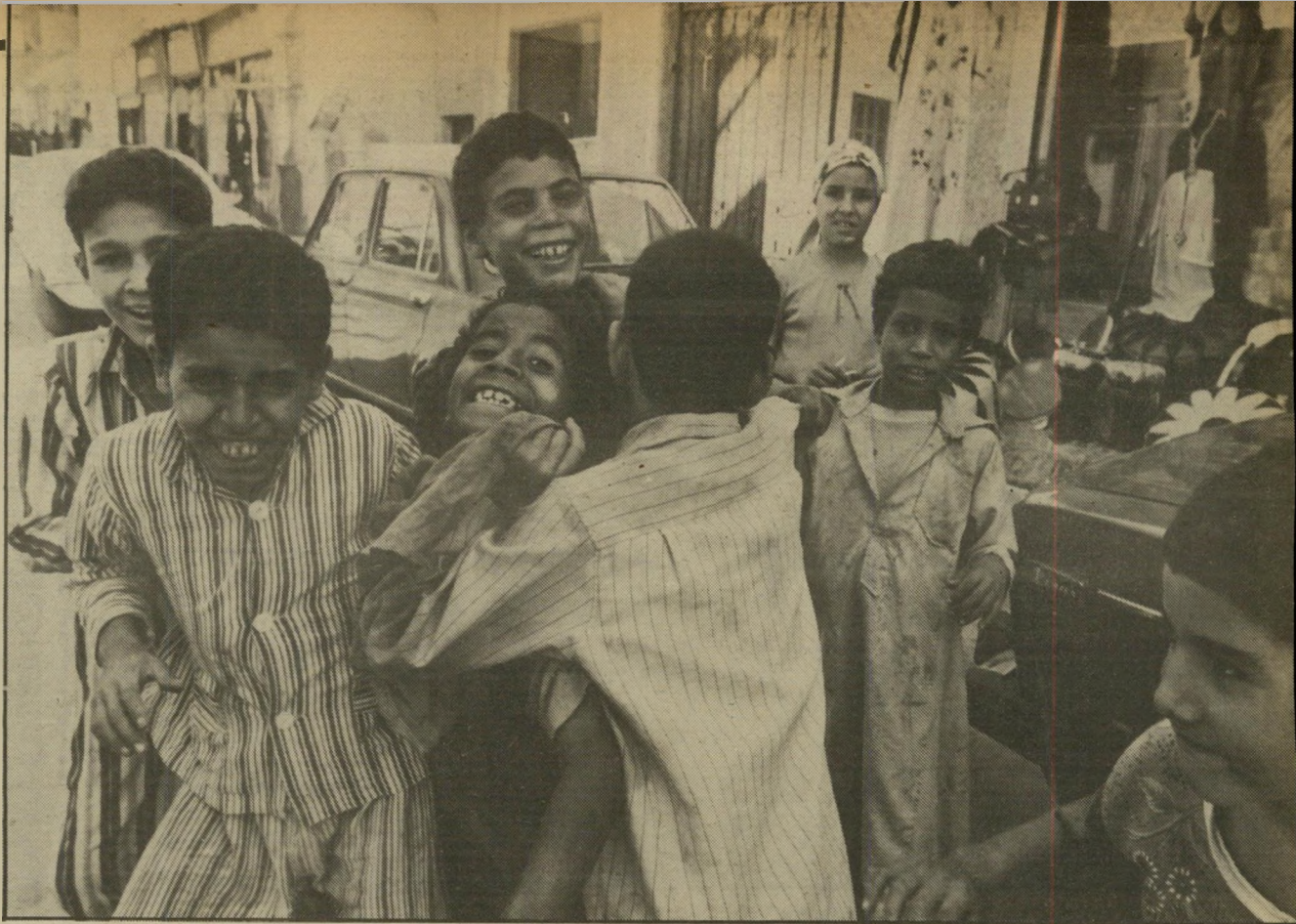

**„איסראילי“
איסראילי“
צעקו הילדים
בהתלהבות. הם
אינם היחידים
המתייחסים בחום
לתיירים
הישראליים
המציפים את
מצרים
והמרגישים שם
בביטחון יותר
מאשר בכל ארץ
אחרת בעולם**

שולחם ויחם

נהדר חם

זוגית, ולא שתי מיטות נפרדות לאחד. הזוגות הלא-נישואים שפקדו את המלון. „תרגישו כמו בירח-דבש“ הציע המפקיד וסיפק את המיטה המבוקשת. מצריים היא כנחינת הלם לישראלים המבקר בה, כליכך קרובה ועם זאת כליכך רחוקה. יש כמוכן כאלה היכולים להסיק מטיול במצריים את המסקנה כי „אין כמו הארץ“. תל-אביב לעומת קאהיר, נראית כמו עיר שניתן ללקק את מררכותיה. אחרים יכולים לשים לב דווקא לעובדה שבעיר שבה עוברים יותר משמונה מיליון איש ביום, בעיר שבה התנועה עמוסה לעייפה, בעיר שבה אין מיררכות ומיליוני פלחים הולכים בה זה לצד זה, בעיר שבה הרוחק, הליכלוך והוהומה שהים בעיררובויה — אין „עצבים“. זוהי עיר שתושביה אינם עצבניים, הם מחייכים כל הזמן, וברגע שהם

למי שלא ענר טבעת-נישואין על אצבעו. במלון הילטון נייל, התבקש פקיד-קבלה צעיר וחייכני לספק מיטה

ככעל שלושה כוכבים ובארץ היה מסווג בוודאי ככעל אחד אם לא פחות, לא ביקשו תעודת-נישואין וסיפקו חדרים זוגיים ללא כל בעיה גם

והורישו אותם לך בירושה, כסלנג ישראלי, ופיתאום המישפטים האלה הם בריישימוש ואם אתה מאור מתאמץ ומחויק במיקרה גם שיחון עבריי-ערבי, אתה יכול לנהל שיחה. מה גם, שכל ילד כקאהיר, בלוקסור, או באלכסנדריה, מזהה אותך מייד כישראל כרגע שאתה אומר לו „שוקר“, כי איזה תייר חוץ מהתייר הישראלי, מכיר את המילים הבסיסיות כליכך בערבית? ואיזה תייר, חוץ מאשר התייר הישראלי, יודע שעם הרוכל ברחוב ועם נהגיהמוניות צריך להתווכח על המחיר ולהוריד עד ליותר ממחציתם?

נסיעה מקפיאת-דם

קאהיר, אפריל 1984, כמאמר שהתפרסם ערב לילה-סדר באחד מעיתוני הערב סיפרו כי מוגיה-אוויר כלתי-נסבל, משוהו כמו 35 מעלות. לא צריך להגזים, מוגיה-אוויר בקאהיר הגיע 28 מעלות צלזיוס, בלוקסור חם יותר, אך עדיין נסבל ומומלץ לחבוש את הכובעים הלבנים, הרומים לכובעייהטמבל שנמכרים בפרוטות, מייד כשיורדים מהרכבת הצרפתית. קאהיר אפריל 1984, כאותו מאמר נמסר כאילו זוגות-נישואים לא יוכלו לחלוק כאן חדר זוגי. אינפורמציה מטעה זו גרמה בוודאי לזוגות למצריים וחבל, באף מלון, החל בהילטון נייל, המהודר, בעל חמשת הכוכבים וכלה באל-רהב, שהוא מלון מן הסוג היותר גרוע, המסווג במצריים

ק בשאתה נמצא במצריים, אתה מבין את משמעות הרבר הגדול הזה, שהביאו מנחם בגין ואנואר אל-סאראת על העם המצרי ואולי יותר מזה על העם הישראלי.

אתה מסתוכ ברחובות קאהיר, נוסע בכירכרה על הטיילת של לוקסור, שוכר חדר במלון כאלכ-סנדריה, מפקיד את דרכונך הישראלי, עונה לבירכת-השלום בעברית של הנער הנושא את המיזוודות לחדרך ואומר: זהו השלום.

דומה כי תחושת הביטחון שאתה חש במצריים, אין שני ואח לה כיום בעולם כולו. באירופה אתה מוצא עצמך לא אחת מדבר עברית בשקט, מנסה לא לבלוט כנמליהתעופה. גם בארצות-הברית אתה לא מפגין את הישראליות שלך, ואילו כמצריים אפשר להרגיש כסדר עם זה.

אפשר לדבר עברית בקפה גרופי, כאילו ישבת מסביב לשולחן בכסית. אתה מתמקח עם נהגיהמונית בעברית, והוא אומר לך באנגלית עילגת „אללה, קאוינס קאוינס“ ומוריד שתי לירות מהמחיר שהציע לראשונה. לא שהוא לא מרוויח חלילה. מהרווחים שעשו עלינו נהגיהמוניות של קאהיר הם ודאי יצאו לגימלאות, שיהיה להם לבריאות, „מעליש“ כמו שאומרים בערבית, תיירים הם פראירים ככל העולם, אז למה לא במצריים?

אתה אוסף את שיכרי הערבית שלך, את מילות הסלנג שגדלת עליהם, מישפטים כמו „שו הארה“, „עלא טול“ „שו אסמו“ מישפטים, שההורים שלך זרקו חופשי חופשי כשהיו בפלמ"ח

נדמה שזה חינם. מסתבר אחר-כך כי את אותו טיול בדיוק אפשר לערוך תמורת 25 גרוש מצריים. נהגי הכרכרות המצריים הם בדרך-כלל עליונים וטובי-לב.

כידורה בלוקסור
תמורת שתי לוי-רות מצריות אפי-שך לנסוע בכרכרה לטיול בכל רחבי לוקסור. אם